

Gidenskabens Magt.

Kinoskuespil i 3 Akter, optaget af A/S Filmsf. Danmark.

Hovedpersonerne:

Nyblom, Fabrikejer Hr. P. S. Andersen
Agnes, hans Kone Fru Felumb-Friis
Helene, deres Datter Frk. Gudrun Houlberg
Poul Astrup, Fabrikbestyrer..... Hr. Emanuel Gregers
Greve v. Prytz Hr. Gunnar Helsingreen
Baronesse Bellini Fru Vera Lindstrøm
Vexellereren Hr. Sigurd Wantzin

Fabrikejer Nyblom er i sin By en anset Mand; hans Fabrik er gaaet i Arv fra Fader til Søn gennem flere Generationer. Overalt nævnes hans Navn og hans Firma, som Indbegrebet af Soliditet og Hæderlighed. —

Det sidste passer ogsaa fuldtud, men Tiden, der er begyndt at løbe fra den gamle Fabrik, og yngre kapitalstærke Konkurrenter har begyndt at rokke ved Soliditeten. — — — Netop for Tiden gennemgaar Firmaet en stærk økonomisk Krise, og Nyblom gennemlever paa sit Kontor kvalfulde Timer for at redde sig ud af den Forlegenhed, der endnu kun kendes af hans gamle Bogholder; kun naar han er i sit Hjem og ser sin unge Datters lyse, frejdige Smil og sin Hustrus kærlige Omsorg, har han endnu formaaet at glemme, men ogsaa der begynder Bekymringerne at følge ham, og han tænker med Gru paa, at dette smukke Hus — som han har rejst — maaske snart kan komme til at huse andre end de to, hvis største Glæde det er at bo deri.

Paa Fabriken er ansat den unge Ingeniør Poul Astrup; uden at ane noget om sin Principals Stilling har han i længere Tid arbejdet paa en ny Opfindelse — et meget stærkt

Sprængstof — netop nu er hans Forsøg kronede med Held, og i sin Glæde over den Betydning, det vil kunne faa for hans Firma, betror han Nyblom Hemmeligheden ved Opfindelsen.

Dog, at indrette Fabriken paa Fremstillingen af dette Sprængstof vil koste Kapital, og at Firmaet er ude af Stand hertil i Øjeblikket, fortæller Fabrikanten dog ikke sin unge Medhjælper, men lover ham at tage Sagen under Overvejelse.

I et lille Hus, der støder tæt op til den Nyblomske Villa, bor Poul. Naar Aftenen falder paa sidder han paa sin Veranda og forkorter Hviletiden med sin Violin; det hænder da ofte — i den senere Tid — oftere og oftere, at et lyslokket

Ungpighoved viser sig over Stakittet, der adskiller hans og Fabrikantens Have, og lige saa ofte ender Poul og Violinen i denne Have, og medens Helene — Nybloms Datter — ligger i sin Hængekøje, synger Violinen de to bort fra Nuet og ind i en Verden, hvor Sorger og Pengevanskeligheder intet har at gøre. — *Den gamle Melodi*, som hun kalder den, elsker Helene især, og hver Aften maa Poul spille den, inden Drømmelandet slipper dem; og hun flygter ind i Fabrikantboligen, hvor man intet ved endnu om disse uskyl-dige Sammenkomster.

Pouls Opfindelse staar stadig Nyblom i Hovedet som den Planke, der kan redde ham, men hvorfra skal han skaffe disse Penge? Som han tumler med disse Tanker, møder han en Dag paa Vejen hjem Grev Prydtz. Greven anses

for at være rig, og Nyblom faar den Idé at interessere ham for Opfindelsen, og maaske gennem hans formentlig gode Forbindelser at skaffe den fornødne Kapital.

Dog, Mødet fører ikke til noget Resultat udover, at det har givet Nyblom en Idé til Vejen fremad; at det samtidig har givet Greven en Idé, og at dennes Stilling er en ganske anden end antaget, aner Nyblom intet om.

For en Kreds af Finansmænd, den »rige« Greve er ogsaa til Stede, demonstrerer Poul sin Opfindelse. Resultatet er saa godt, at et stort Vexellererfirma tilsiger Nyblom sin Støtte, til Opfindelsen er gjort frugtbringende.

Ved en lille Fest hos Fabrikanten besluttes det, at Poul selv skal drage ud i Verden med sin Opfindelse for at søge den afsat paa fordelagtig Maade.

For Poul er dette et Eventyr; han flygter i den stille Aften bort fra Selskabet, ud i det fri, og ved hans og Helenes Mødested lader han sin Violin tolke den Glæde, der fylder ham, en Glæde, der bliver fuldkommen, da et Hoved lægger sig ind til ham, og Helenes Læber for første Gang søger hans; og medens der festes og tales for Pouls Opfindelse hos Nyblom, medens Greven pludselig opdager, at han elsker Helene og anholder om hendes Haand hos Faderen, der dog beder ham lade dette staa hen, vandrør hun, der desværre for Greven jo nu har valgt, med sin Elskede bort fra Festen — hjem — hvor hun nu hører til — hos ham, medens Sommernatten lægger sit skærmende Dække omkring dem.

Poul er ankommen til en stor By. Heldet har endnu fulgt

ham, nu skal han slaa Hovedslaget; den næste Aften skal han holde Foredrag om sin Opfindelse for en Kreds af Sagskyndige; lykkes det ham at interessere denne Kreds for Sprængstoffet, er hans Lykke gjort — og han sidder paa sit Hotelværelse og drømmer sig hjemme igen — hos hende, der fylder hans Tanker — men langt er han fra dette Maal, og længe vil det vare.

En Kvindes Øjne har i en Avis fæstet sig ved hans Ansigt, en Kvinde, der har været farlig for mere erfarne Mænd end end han, Baronesse Bellini; hun møder ved hans Foredrag, inviterer ham til en Fest, og i Løbet af kort Tid faar hun Poul saa fuldstændig i sin Magt, at han glemmer alt for denne vanvittige Lidenskab, og da Baronessen netop elskes

af en af de Mænd, der særlig skulde gøre noget for Poul, har han dermed paa Forhaand ødelagt det store Resultat for sin Opfindelse, han havde drømt om. —

Dog, Poul sanser intet af dette. — Hjemme veksler Haab og Frygt. — Intet har man hørt fra ham, og de Pengeforbindelser, hans Opfindelse midlertidigt har skaffet Nyblom, har tabt Taalmodigheden, da der intet Resultat synes at skulle komme fra Poul, — — som ingen ved, hvor han er.

Et halvt Aar er gaaet, endnu holder Baronessen Poul fast; dog, det er nu kun et Spørgsmaal om Tid; en ny Tilbeder har vist sig, og denne Kvinde, der ikke kender Trofasthed, pønser kun paa en Lejlighed til at blive ham kvit. Skinsygen piner ham og Samvittigheden. — En Aften sidder han og spiller ved det aabne Vindue; uvilkaarligt glider

»den gamle Melodi« ind i hans Tanker, og med den Minderne. Paa Vejen udenfor kommer en Savoyarddreng forbi, han hører den smukke Melodi, og medens Fortiden passerer Revy for Poul, lærer Drengen udenfor Musikken og løber bort for ved Hjælp af sin nye Erhvervelse at spille Penge ind.

Det Nyblomske Firma har maattet likvidere, Fabrikken ligger død og stille hen, og i Villaen er Sorg til Huse, en ny Katastrofe er stødt til, dog, denne er en Hæmmelighed for alle, undtagen Moder og Datter, men tungere for hver Dag bliver Pouls Ansvar overfor denne Familie.

I en lille Bondehytte langt borte fra Hjemmet har Helene fundet det Fristed, der skal huse hende, til hun har født

sit og Pouls Barn. Som hun en Dag sidder i Haven, lyder »den gamle Melodi« i hendes Øren; en Savoyardtrup kommer forbi, og en Dreng gaar i Spidsen og spiller den; uvilkaarligt kalder hun ham hen og spørger ham, hvor han kender den fra; han fortæller hende det og beskriver den Mand, der har spillet den. Et Haab slaar ned i Helene, og hun sender Drengen med et Brev, giver ham Penge til Rejsen; han skal finde hendes Elskede, thi hun tror sikkert, det er Poul, Drengen har hørt spille. —

Samme Nat føder hun sit Barn, og da hun første Gang trykker det til sit Bryst, vælder Fortiden ind over hende, Forældrenes Sorg, Pouls Troløshed, og hendes egen haabløse Ensomhed; hun falder i en heftig Feber, der for en

Tid formørker hendes Forstand; ingen kender hun, ikke en Gang sit eget Barn. —

Bellini har endelig vraget, Pouls Skinsyge er lige ved at drive ham ud i Forbrydelsen; Revolveren er løftet mod det Vindue, bag hvilket han skimter hende, der har revet ham bort fra alt, hvad han havde kært — da lyder »den gamle Melodi« i hans Øren, spillet af Savoyarddrengen, og kalder ham tilbage til Fornuften og Pligten, bort fra det, der alt for længe har haft Magt over ham. Fortryllelsen er brudt, og med Anger i Hjertet styrter han bort med det Brev, der kalder ham tilbage til hende.

Ved Helenes Sygeleje staar Forældrene tavse og bøjede af Sorg; hun, deres eneste Barn, kender dem ikke; Dagen

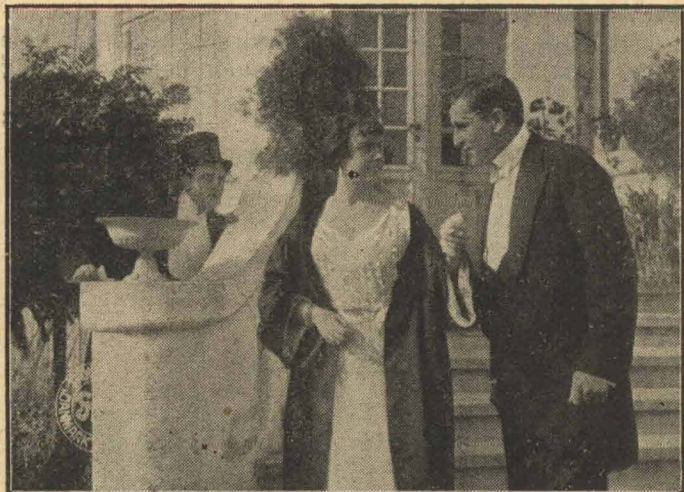

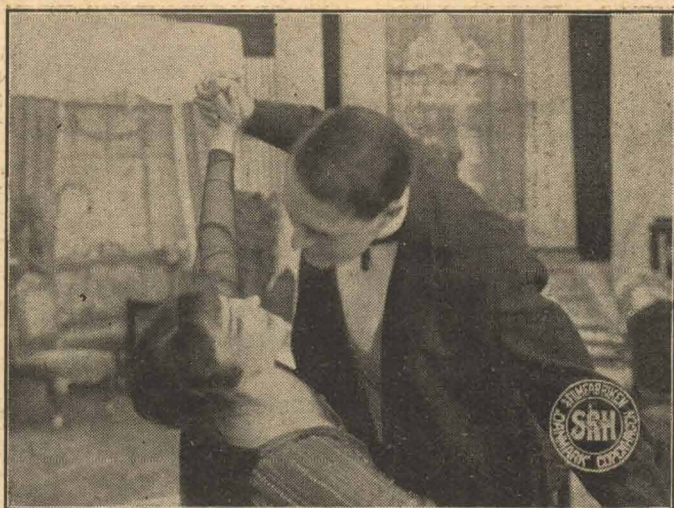
igennem sidder hun og stirrer frem for sig, medens Pouls Navn lyder fra hendes Læber: Glæde og Graad. Forbandelse over ham lyder fra den gamle Faders Læber.

Da gaar Døren op, og Poul staar i Stuen, og medens han sønderknust faar at vide, hvad der er sket, sidder hun, der elsker ham, men ikke kender ham, og hvisker hans Navn, medens en sagte Nynnen lyder fra hendes Læber; ved denne Nynnen farer Poul sammen, han kender kun alt for godt disse Toner; en Tanke slaar ned i ham — maaske? Han styrter ud af Stuen og kommer straks tilbage med sin Violin, og medens »den gamle Melodi« lyder gennem den fattige Stue, og Poul sagte hvisker hendes Navn — tændes Lyset atter i Helenes Øjne, og hun lægger træt, men frelst,

sit forpinte Hoved mod Pouls Skulder; hun har ham igen, og alt er glemt.

Pouls Tilbagekomst betød nyt Liv for det gamle Firma; Fälliten blev undgaet, og den Dag, denne Ordning er bragt til Veje, ser vi de unge og gamle samlede om Barnets Vugge; Lykken — har atter holdt sit Indtog i det Nyblomske Hjem.

Musikprogram.

Lidenskabens Magt.

1. Akt.

E. Wesly: Confidences, Gavotte.

Edv. Grieg: Solveigs Sang af »Per Gynt«.

Poul Lincke: Spejl-Gavotte af Oprt. »Nakiris Bryllup«.

E. Wesly: Fiancailles, Valse.

2. Akt.

Edv. Grieg: Erotik.

Per Lasson: Koncert-Vals Nr. 2.

A. Dussol: Miramè, Valse.

E. Wesly: Confidences, Gavotte.

M. Glinka: La Separation.

3. Akt.

M. Glinka: La Separation.

A. Dussol: Miramè, Valse.

R. Schumann: Berseuce.

Edv. Grieg: Solveigs Sang af »Per Gynt«.

H. Riemann: I Tusmørket, Melodi.
